

vort gamle Forsamlingshus derovre i vor By. Dengang var der andre Triller i Fløjten end idag . . . dengang var vi Bøndermennesker det bedste, Emanuel vidste af at sige, . . . aa, vi var saa herlige, at det næsten var for meget af det gode. Ja, der er vel nok mange af jer, der er her tilstede, som endnu kan huske den Tale; for den vakte jo da en saa grumme stor Opsigt dengang, og der var jo mange, der syntes, at det var da ret en dejlig Tale. Jeg skal nu ikke fragaa, at jeg for min Part ikke var nær saa henrykt over den; og derfor kommer Emanuels Ord idag mig egentlig heller ikke saa overraskende. For det er jo nu saadan med dem, der tager Munden for fuld, de er gerne nødt til at spytte noget ud bagefter! — — Se, nu var det ellers det, som Emanuel snakkede om, at vi Landboere havde været altfor for-gabede i os selv, og at det derfor var bleven saa slemme fat med os i den sidste Tid. Han mente vel, tænker jeg, at vi skulde lære af de pæne Mennesker derinde i Købstæderne, saa vilde Vorherre nok give os, hvad vi bad ham om. — Aa nej, det tror jeg nu slet ikke saa meget paa. Jeg mener ganske tvertimod, at vi har været altfor villige til at lade os køre i Ring af disse hersens mange Københavnerne, som i de senere Aaringer er dukket op og har kaldt sig Folkesagens Venner og saadan udenvidere gjort sig til vores Førere, . . . og jeg er nu af den Mening, at det netop er derfor, det er gaaet saa galt med os, som det er. Det har været saadan en Slags Mode mellem Købstadmennesker, at nu skulde de da til at være rigtig folkelige, og vi Landboere, vi blev vistnok lidt vel meget smigrede over, at saa mange fine og lærde Folk vilde have med os at bestille; vi var ligesom ved at gaa rent fra vores fem, bare for at takkes dem. Vi syntes jo, at det var da en saa dejlig stolt Følelse, naar saadan en Advokat med Guldbriller paa eller en fin Frue kom og klappede os paa Skulderen og kaldte os „lille Ven“. Og naar de saa ovenikøbet kom herud og satte Bo imellem os, ligesom de var en af vores egne og endda giftede sig med vore Bønderpiger, . . . aa, saa blev vi saa bærede, at vi ikke vidste, hvad Fod vi skulde staa paa. — Men det var nu saadan en Slags Sygdom, tror jeg, og jeg har nu altid ment, at naar man bare gav Tid, saa gik den nok ud af